

var nogen kunstig Efterligning af Naturen, dannet af Silkestof eller farvede Fjer, men en ægte, levende Rose, kastede hun den fornærmet fra sig og bød sin Kammerpige øjeblikkeligt at feje den ækle Bondeblomst væk.

Denne Fortælling — sagde han — syntes ham, anvendt paa vore Dage, at indeholde en dyb og sørgelig Sandhed. Det var nemlig i vor Tid ikke alene unge forvante Prinsesser, der saaledes haanligt kastede Vrag paa Livets levende Blomster . . . nej, hele den saakaldte moderne Kultur, saaledes som den fremvoksede særligt i de store Byer, var en bevidst Stræben efter at forfalske Guds jordiske Gaver, et hovmodigt Forsøg paa at omdanne eller — som det hed — „udvikle og forbedre“ Guds Værk her paa Jorden og skabe en Verdensorden efter Menneskenes egen fattige Forstand. Man behøvede blot at tænke paa, hvorledes Folk i de store Verdensbyer klumpede sig sammen i hundredtusindvis og med Kulstøv og høje Huse og Dampskorstene lukkede Vorherres Sol og Luft ude . . . og man havde straks en Fornemmelse af den Naturstridighed, hvormed hele dette Samfund var opbygget. Eller saae man paa Menneskene, paa de udmajede Damer, der ved alle Slags kunstige Maskiner — Korsetter, Krinoliner eller hvad nu alt saadant Stads hed — „forskønnede“ deres Udseende; paa de unge og gamle Herrer, der uglede sig ud efter sidste Parisermode og ved Hjælp af Pomader, Voks og varme Jærn berøvede deres Haar og Skæg ethvert naturligt Fald . . . i stort som i smaat mærkede man dette triumferende Oprør mod alle Naturens Love.

Eller gik man fra Gaden ind i Husene, søgte man disse Folk ved deres Beskæftigelse, i deres Adspredelser, i deres Glæder og Sorger . . . overalt fornam man, hvorledes Nutidens Civilisation, idet den havde løsrevet Menneskene fra den evige Livskilde, havde fordømt dem til en Skinverden og en Skintilværelse, som tilsidst endog forekom dem at være den eneste sande og fornuftige. Den trætte Arbejder, der om Aftenen søgte